

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAÏSOS: UNIU-VQS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 240 - Barcelona, octubre-novembre 1962

Preu : 1 pta.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT (Estació Pirenaica)

Emet diàriament de les 7 fins a dos quarts de 8 del matí, per ones curtes de 30, 39 i 43 metres. De dos quarts de 6 de la tarda a dos quarts d'una de la matinada, per ones curtes de 30, 39 i 43 metres.

Els diumenges emet un programa de sobretaula de un quart de 2 a un quart de 3 de la tarda per ones curtes de 30, 39 i 43 metres.

Els dilluns i dijous, emet en català.

CATALANS : ESCOLTEU-LA !

SALVAR CUBA I SALVAR ESPANYA

La temença de la guerra termonuclear angouxa aquests dies tots els pobles del món.

Els Estats Units han establert el bloqueig aeri i naval de Cuba i molts personatges i òrgans de premsa i radio nord-americans reconeixen obertament l'invasió de l'illa heroica, el que donaria el senyal pel començament d'una guerra mundial de proporcions incalculables.

Davant la promesa feta per Kennedy de que no hi haurà invasió de Cuba des dels Estats Units ni de cap altre indret del continent americà, la URSS ha acceptat l'exigència nordamericana de retirar de Cuba determinades armes que el Govern dels EEUU qualifica d'ofensives i que s'estaven instal·lant a fi i efecte d'assegurar la defensa de Cuba d'un atac desde fora.

Malgrat el caràcter il·legal i arbitrari de l'exigència dels EEUU que neguen a Cuba i a la URSS el dret de fer el que aquells fan a Turquia i altres països, tot-hom ha saludat amb alleujament la decisió dels dirigents soviètics que ha evitat « in extremis » l'espetec de la guerra i ha obert el camí a una solució del conflicte cubà mitjançant la negociació.

Però el perill no ha desaparegut. L'objectiu dels dirigents nordamericans no es tan el d'impedir que a Cuba hi hagin armes « ofensives » com el de liquidar el règim que s'ha donat el poble cubà dirigit per Fidel Castro, l'existència del qual constitueix un esperó constant a la lluita de tots els pobles d'Amèrica Llatina per la seva llibertat i independència.

No ha d'esperar-se, doncs, que els dirigents nordamericans renunciïn fàcilment a llurs plans de sotmetiment de Cuba i mentres aquest desistiment no s'hagi assolit seguirà en perill la pau mundial.

En la lletra adreçada a Kennedy el dia 28 d'octubre, Kruixov escriu que l'Unió Soviètica no renuncia a la seva responsabilitat d'ajudar al poble de Cuba. Al mateix temps, el cap del Govern Soviètic crida l'atenció del president nordamericà sobre l'existència de « persones irresponsables a les que agradaria portar a terme una invasió de Cuba ara i, d'aquesta manera, originar una guerra. »

En defensa de la pròpia existència cal, doncs, que els pobles del món i entre ells el nostre, es movilitzin per tal de recolzar el poble cubà i per a defensar la pau. A cada lloc de treball i d'estudi, a cada barri o poble de casa nostra, ha d'aixecar-se un clam que exigeixi la fi del bloqueig nord-americà a Cuba i garanties efectives per la independència i sobirania cubanes. Cal enviar resolucions i lletres a l'Ambaixada o consultats dels EEUU; parar el treball en moments determinats; manifestar-se pacíficament pel carrer i emprar altres mitjans

per tal d'ajudar a defensar Cuba i contribuir a impedir l'esclat de la guerra.

**

El perill de guerra termonuclear ha posat de relleu, amb tota agudesesa, el risc que fa córrer al nostre país l'existència de bases militars nordamericanes a Espanya.

En aguditzar-se la situació internacional les bases ianquis a Espanya foren posades en estat d'alerta i durant alguns dies, els seus equips estiguieren preparats per anar a bombardejar la URSS a la primera senyal del Pentàgon.

Aquesta experiència posa al viu com és urgent impedir que el territori espanyol pugui ésser utilitzat de punt de sortida d'un atac contra la Unió Soviètica, cosa que atreuria espadidors represalies sobre Espanya.

Mitjançant totes les formes possibles hem de reclamar que el Pacte amb els EEUU que caduca l'any 1963 no sigui renovat; hem d'exigir que les bases siguin posades immediatament sota el control exclusiu de l'Exèrcit Espanyol; hem d'imposar l'evacuació de les tropes ianquis a Espanya i la proclamació d'una política exterior de neutralitat.

Els estudiants i intel·lectuals, els homes de professions liberals, els capellans i els militars, les personalitats de la ciència, de la cultura i de l'art, han d'alçar la seva veu per aquest fi. Els treballadors de la ciutat i del camp han d'emprar tots els mitjans, incloses la vaga i les manifestacions, per tal d'impedir que la terra espanyola pugui ésser utilitzada amb fins agressius.

Que tota Espanya cridi : « PAU si, BASSES, no », « Cuba si, ianquis no », « Democràcia si, Franco no ».

FORA ELS IANQUIS DE CUBA

Un perill gravíssim per a la pau mundial

Aquestes consignes encapçalen el Manifest del Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya del que reproduïm els paràgrafs següents :

« Els EEUU acaben de lliurar-se a un acte d'agressió contra Cuba. El bloqueig ordenat per Kennedy obre la crisi internacional més greu que s'ha produït des de la fi de la segona guerra mundial. Aquesta crisi pot sumir ràpidament els pobles en l'horror de la guerra termonuclear.

El pretext invocat per Kennedy de suposades armes ofensives a Cuba és tan fals com ho fou en 1898 el de l'enfonsament del Maine que va servir aleshores a l'imperialisme ianqui per a apoderar-se de la illa.

Cuba, atacada ja amb contínues provocacions i amb el desembarc a Playa Giron, té dret a defensar-se. Té dret a defensar les seves conquestes socials, la seva independència i sobirania nacionals. Té dret a demanar als països amic que li forneixin les armes necessàries per a la seva defensa com és pràctica reconeguda a tots els països pel dret internacional.

Els ianquis no tenen dret a dictar a Cuba el que ha de fer i no fer ni quines són les armes que necessita per a la seva defensa.

Els canons que apunten a Cuba apunten a la pau mundial. Els pobles de tots els països on els ianquis tenen establertes bases militars es poden trobar dins d'una guerra destructora, que no desitjen, provocada per la decisió dels ianquis.

El poble de Catalunya i de tot Espanya

ha de reaccionar contra tot això. Ha d'expressar la seva solidaritat amb el poble cubà, víctima de l'agressió, i ha de condemnar enèrgicament els agressors ianquis. El poble espanyol ha de prendre consciència del gravíssim perill que l'agressió a Cuba representa també per a Espanya, donades les bases militars agressives que els ianquis tenen al nostre país i que el Pentàgon ha posat ja en estat d'alerta.

Tots els espanyols ens trobem davant del mateix perill. Les explosions atòmiques que les bases militars ianquis atreuen sobre Espanya si la guerra esclata, no distingirien ni rics ni pobres, ni creients ni no creients, ni les opinions que cadascú té sobre altres qüestions de la vida del país. Tots hem d'oposar-nos formant un sol front. Tots els partits i grups polítics tenen la gran responsabilitat d'alertar el poble i d'unir-nos per a salvar Espanya de la destrucció i de la mort.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya crida el poble català a mobilitzar-se enterament i a expressar als representants diplomàtics nordamericans la seva protesta per l'agressió contra Cuba, exigint el cessament del bloqueig.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya crida els treballadors i el poble catalans a exigir el desmantelament de les bases militars i l'evacuació de totes les tropes ianquis d'Espanya.

Barcelona, 23 d'Octubre del 1962

EL COMITE EXECUTIU

del Partit Socialista Unificat de Catalunya

A la "Papelerera Espanyola S.A." del Prat

ELS OBRERS NO ES RESIGNEN

Els treballadors de «Papelerera Española SA» del Prat del Llobregat no estan contents amb el Conveni Col·lectiu fabricat pels jerarques sindicals i la direcció de l'Empresa. La majoria dels obrers n'han sortit perjudicats. Pocs són els que han rebut la prima de 17 a 22 pesetes concedida per l'Empresa amb el propòsit de desunir el conjunt dels treballadors, que ja fa temps reclamen el que els pertany.

El fet important és que aquest descontent ha pres forma de protesta organitzada i decidida. A darrers de setembre, els Jurats d'Empresa, presentaren una petició exigint l'anul·lació del Conveni Col·lectiu i reivindicant cinc punts concrets. El més d'octubre, i davant l'actitud negativa de l'Empresa, la comissió de l'Oposició Sindical a «Papelerera Española» va fer una crida a tots els treballadors en la que, després de denunciar l'estafa que representa el Conveni, diu: « DAVANT D'AQUESTA SITUACIÓ ENS HEM DE MANTENIR UNIS. NO PERMETEM QUE S'ENS EXPLOTI DE FORMA IGNOMINIOSA PER DONAR MES BENEFICIS A L'EMPRESA NI TAMPOC QUE AQUESTA ASSOLEIXI DESUNIR-NOS ». I a continuació, la crida de l'Oposició sindical, presenta les següents reivindicacions :

- 1 — Salari mínim de 160 pesetes diàries per 8 hores de treball pel peó, apart dels beneficis ja establerts.
- 2 — A treball igual, salari igual per dones i homes.
- 3 — Salari íntegre en cas de malaltia i durant les vacances.
- 4 — 25 dies de vacances pagades a l'any pel personal obrer.
- 5 — El 10% dels beneficis que es cobraven anualment així com les pagues extraordinàries suprimides pel Conveni.

Mirant més enllà i preparant-se davant una possible resistència de l'Empresa, cobdiciosa de guany, els treballadors diuen que si no són ateses llurs peticions

faran baixar la producció com a primera advertència, reservant-se el dret d'anar a la vaga, si fos necessari.

Aquesta acció dona un exemple que podríem resumir així :

- a) L'injustícia (en aquest cas el Conveni) no s'ha d'acceptar.
- b) Les solucions a una situació semblant s'han de presentar amb claretat.
- c) La lluita per imposar aquestes solucions s'ha de mantenir unida.
- d) Els obrers han de trobar els seus propis representants per discutir amb l'Empresa quan es més i més evident que els sindicats verticals no estan

al servei dels treballadors.

- e) Les armes dels obrers són moltes i s'han d'emprar segons la situació, no totes a l'hora, però no renunciant-ne a cap.

Tota lluita obrera a casa nostra, per local que sigui, té un procés que, independentment de la voluntat d'uns i altres, adquireix un caràcter més i més polític encara que es tracti de reivindicacions econòmiques com ho és l'obtenció d'un salari mínim de 160 pessetes diàries. No oblidem que la lluita és pel pa i la dignitat, si però també per la democràcia que permeti als treballadors defensar oberta i pacíficament els seus drets i a tot el poble avançar vers el progrés.

SENSE TREVA

Lluita contra la repressió

A la dictadura li fa nosa la campanya que arreu del món es porta a terme contra la repressió feixista a casa nostra. En aquesta campanya hi prenen part persones de totes les tendències i condició social, des d'el portuari de Marsella fins a l'Arquebisbe de Milà.

Els motius d'aquesta acció per l'amnistia i contra la repressió a Espanya són essencialment humans i generosos. No obstant, la premsa al servei dels botxins, desferma riuades de calúmnies, mentides i tergiversacions a fi d'impresionar les persones que arreu del món mouen llur influència per ajudar al poble espanyol a assolir l'amnistia pels presos polítics i unes condicions que permetin defensar el pa i la llibertat sense ésser perseguit i condemnat per un tribunal militar.

En els dies en que la premsa franquista publicava la notícia de que un Fiscal de la dictadura demanà la pena de mort per l'estudiant català Jordi Conill; en els mateixos moments que a Madrid un Tribunal

Militar condemnava a 20 anys de presó el dirigent comunista basc Ramon Ormazabal i a llargues penes altres treballadors i intel·lectuals; mentre a «Jefatura» Superior de Policia a Barcelona eren maltractats un grup d'obrers de la fàbrica Siemens de Cornellà per haver demanat pacíficament millors condicions de treball, els plumífers al servei del dictador, i entre ells, Aznar, de «La Vanguardia», tractaven d'amagar la veritat, furiosos de que, concretament a Itàlia, es denunciessin aquests fets i s'organitzés la lluita per l'amnistia a Espanya.

Però les intencions dels Aznar i Companyia no són únicament sortir al pas de la campanya internacional en favor de la llibertat a Espanya, sino enganyar a molta gent a casa nostra que encara dubta de que a les presons hi hagin centenars de treballadors per haver demanat augment de jornal i que la Brigade Social torturi salvatgement homes i dones que no han comès altre delictes que defensar el pa i la dignitat del seu poble.

Per això hem de lluitar sense treva contra la repressió denunciant constantment cada arbitrarietat i cada fet repressiu de la dictadura. Allí on un obrer o un estudiant sigui detingut s'ha d'alertar immediatament l'opinió pública, s'ha d'organitzar la lluita pel seu alliberament, l'ajut material a les famílies, el recolzament moral i concret al perseguit, enviant delegacions allí on els detinguts hagin estat reclusos, signant peticions en aquest sentit per tal d'enviar-les a les autoritats, donant a conèixer la data i l'hora en que els detinguts hauran de comparèixer davant els tribunals de la Dictadura. En aquest sentit, és un exemple el que ha fet el Comitè de Barcelona del PSU, dies abans de que 13 treballadors de la Siemens de Cornellà compareguessin davant un Tribunal Militar. Els comunistes de Barcelona van editar a multicopista una fulla que fou repartida per la ciutat alertant l'opinió i demanant que aquesta expressés, per tots els mitjans, la seva solidaritat amb els valents vaguistes de Cornellà.

Si tots estem atents a les urpades de la repressió i reaccionem activament contra aquestes, avancarem cada dia vers l'objectiu que ens proposem : acabar amb la repressió feixista i crear condicions que permetin lluitar pacíficament i a la llum del dia per les nostres reivindicacions.

TRIBUNA DEL PARTIT

La "promoció Astúries"

Com homenatge a la lluita dels valents miners asturians que en el curs d'aquest any han fet dues vagues generals, el Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya ha obert una campanya de recrutament de nous militants, anomenada « Promoció Astúries ».

La perspectiva de portar a terme en un temps no llunyà la vaga general del proletariat; preludi de la vaga nacional que ha de posar fi a la dictadura, aconsella extendre i reforçar les organitzacions del Partit a tot el país.

Una forta avantguarda marxista-leninista — a Catalunya el PSU, i el PC a la resta d'Espanya — permetrà d'organitzar millor les properes lluites i garantirà que a la caiguda de la dictadura s'instauri un règim veritablement democràtic.

Els militants i organitzacions del PSU han de considerar la crida de PCE com adreçada també a Catalunya.

Cada comunista català ha de fer tot el que estigui al seu abast per a facilitar l'ingrés al PSU de tots els antifranquistes que aprovin la nostra política, que se sentin comunistes o que desitgin ésser-ho.

La « Promoció Astúries » ha d'ajudar-nos a crear noves organitzacions del PSU i de l'Unió de Joventuts Comunistes, a reforçar els nostres rengles amb dotzenes de treballadors i intel·lectuals revolucionaris, de joves obrers, pagesos i estudiants desitjosos de lluitar contra el feixisme, de noies i dones disposades a ocupar un lloc en el nostre Partit.

La « Promoció Astúries » es una crida als milers de comunistes que, per diferents raons, es troben al marge de les organitzacions regulars del Partit, per a que facin seva la tasca de crear al seu entorn organitzacions del PSU i de la Unió de Joventuts Comunistes. Cap comunista no ha de deixar de contribuir a aquesta tasca.

Plens de confiança en la classe obrera i en el nostre poble i amb l'esperit vigilant per a impedir que s'infiltrin entre nosaltres elements provocadors o policíacs :

ASEGUREM L'EXIT DE LA « PROMOCIÓ ASTÚRIES ».

Not 3-11-62

DESPRES DE LES RIUADES

3-XII-62

La magnitud de la catàstrofe que ha assolat les riques contrades catalanes del Vallès, el Barcelonès i el Baix Llobregat, obliga els catalans i tots els espanyols no sols a ajudar — com ho han fet — als perjudicats per les riuades sino a preguntar-se quines són les causes de la tragedia i quins són els remeis que cal imposar perquè no es repeteixin desastres semblants.

Les inundacions — fenòmens de la naturalesa — no depenen tant del règim de pluja ni dels accidents del terreny com de la previsió o la manca de previsió de l'Estat.

Al nostre país — apart d'un breu parentesi republicà — el poder públic ha estat sempre a mans d'una minoria reaccionària, més preocupada d'enriquir-se que de resoldre els problemes nacionals.

En la nostra època, existeixen mitjans tècnics per liquidar, o al menys disminuir en gran mesura, el perill de les riuades. A casa nostra, el govern de Franco no ha fet res en aquest sentit durant els 23 anys que ens malgoverna. Nogensmenys s'han malgastat fortunes en despeses militars i d'ordre repressiu. Si en aquests 23 anys les autoritats haguessin tingut la preocupació deguda, la dissort que avui ha caigut sobre Catalunya no s'hauria produït.

Les recents inundacions eren perfectament previsibles. El Besòs i el Llobregat surten de mare gairebé tots els anys i el Ripoll, el Sec, el Noia i les rieres de Tarrassa i de Rubí no és la primera vegada que es desborden. No obstant no s'han fet obres de canalització i s'ha fet un negoci autoritzant la construcció de barrages i casetes als treballadors arribats d'altres indrets d'Espanya i que han estat les víctimes més nombroses de les riuades.

Els terrenys on centenars de famílies humils havien edificat amb molts sacrificis la llar que el franquisme els hi nega, eren visiblement inadeguats per a vivenda, però les autoritats van permetre, mitjançant el pagament de quantitats molt elevades,

que aquestes pobres famílies hi fessin la seva tomba.

La incúria de les autoritats es posà tantmateix de manifest a l'hora de socórrer als damnificats. Cap ajut oficial arribà a les zones sinistrades durant les 24 hores que van seguir a la catàstrofe. Fou el poble en un meravellós moviment de solidaritat el que va rescatar de les aigües als ferits i va proporcionar aixopluc, roba i aliments als damnificats.

El Govern es traslladà a Barcelona i va muntar una gran campanya propagandística entorn de les mesures «oficials» destinades a reparar els danys però fins ara no més els grans fabricants han rebut crèdits importants. Els treballadors que van perdre les seves vivendes i mobles no han rebut encara un centim d'ajut del Govern que s'ha fet amo i senyor de les dotzenes de milions de pessetes produïdes de la solidaritat nacional i internacional.

Tot això obliga els perjudicats i tot el poble de Catalunya a pressionar les auto-

ritats perquè siguin realitzades les obres que impossibilitin la repetició de la tragedia; cal obligar el govern a indemnitzar degudament els que han perdut casa, família i salut en la catàstrofe. Cal reclamar que els diners recollits per la solidaritat popular, a Espanya i a l'estranger, siguin lliurats a una comissió representativa dels propis damnificats per tal que la seva distribució sigui ràpida i justa. Cal exigir que els treballadors en atur a causa de la catastrofe rebien el jornal íntegre que rebien treballant i que es facilitin crèdits a fons perdut als pagesos pobres i industrials modestos que han perdut els seus mitjans de vida i de treball.

Els comunistes catalans han de contribuir per tots els mitjans a aquesta acció que és, en el fons, part de la lluita contra la dictadura. D'aquesta manera, l'acció dels damnificats es fondrà amb la lluita general de tot el poble per un règim democràtic que, al fi i al cap, serà la garantia que no es repeteixin tragedies com la que Catalunya ha viscut.

Al·locució de Josep Moix per Radio Espanya Independent

En els dies angoixosos de les riuades, Josep Moix, Secretari General del Partit Socialista Unificat de Catalunya, va fer una emotiva crida als treballadors de les comarques sinistrades. La seva veu, grabada en cinta magnetofònica, arribà a Catalunya a través de Radio Espanya Independent. Entre altres coses digué :

« Com sempre que passen desastres semblants, el poble ha donat prova del seu esperit generós i solidari. De tot els indrets de Catalunya i dels altres pobles d'Espanya, així com de l'estranger, han enviat immediatament robes, calçat, medicaments i diners per a socórrer els milers i milers de persones perjudicades. En canvi, el govern ha enviat uns ministres i, com sempre, ha fet certes promeses. Però, i què es pot esperar d'un govern que des de fa més de 23 anys es passa el temps fent promesses i no resol els problemes que permanentment preocupen les àmplies masses populars de tot Espanya ?

Per a que les famílies puguin obtenir una indemnització que correspongui als danys que han sofert, no han de confiar en les promeses del govern. Sense una acció popular coordinada que mobilitzi l'opinió pública, no es podrà aconseguir que totes les famílies i persones perjudicades tinguin un veritable ajut que compensi els sofriments i els danys causats per les inundacions ».

DEL COMUNICAT DEL COMITE EXECUTIU DEL PSU DE CATALUNYA

SOBRE LES INUNDACIONS A LES COMARQUES CATALANES

Tres dies després de la catàstrofe, el Comitè Executiu del PSU de Catalunya feia públic un comunicat en qual, després de resumir el nombre de víctimes i els danys ocasionats per les riuades, diu :

« La ineptitud de les autoritats franquistes s'ha posat de relleu a l'hora de reaccionar i pal·liar els efectes de l'acció destructiva de les aigües. Esdevinguda la catàstrofe en les últimes hores de la nit del 25, a migdia de l'endemà 26 encara no s'havia pres cap mesura oficial de socors des de Barcelona.

Primerament van ser els treballadors de les localitats afectades i els de Barcelona així que van saber el que havia ocorregut els qui, només amb les seves forces, van atendre totes les necessitats dels ferits i evacuats. Així es va iniciar un admirable moviment popular de solidaritat que, posteriorment, s'ha extès per tot Espanya i ha suscitat emotives ajudes en nombrosos països estrangers.

Mentrestant, l'única reacció oficial era el viatge a Barcelona d'alguns ministres, la primera preocupació dels quals ha estat de posar sota el seu control els donatius de la població i presentar el movi-

ment popular de solidaritat com a obra de la Falange i de les autoritats.

Malgrat els nombrosos viatges, reunions i declaracions dels ministres franquistes, l'únic ajut oficial que fins ara es coneix és l'anunci que el ministre de Governació ha obert una subscripció oficial pro-damnificats amb la ridícula suma de mig milió de pessetes.

Per tancar amb gran pompa la demagògica conducta oficial, han anunciat que dilluns dia primer d'octubre arribarà a Barcelona el dictador, a fi de presidir un funeral i un Consell de Ministres en el qual, una vegada més, «se estudiaran les mesures que conviuen tomar para socórrer a los damnificados ».

Els damnificats no necessiten més visites ni reunions de ministres de caràcter propagandístic, sino ajuda concreta per a reparar les vies de comunicació, refer les vivendes i reprendre el treball en els camps i en las fàbriques.

El Comitè Executiu del PSU de Catalunya invita la classe obrera i tot el poble a exigir del Govern que siguin proporcionades ràpidament cases decoroses als evacuats, que els treballadors en atur

forços tinguin garantit el salari íntegre que guanyaven i que concedeixi les indemnitzacions crèdits i facilitats necessàries per tal que els camps, els tallers i les fàbriques tornin a treballar normalment com més aviat millor.

Cridem els treballadors i tots els catalans a impulsar i organitzar l'ajut directe als damnificats i a reclamar que el producte de les subscripcions populars sigui lliurat a una comissió dels perjudicats, elegida democràticament. Cal impedir que, com va passar a València, Ribadelago i Sevilla, el producte de la solidaritat popular es perdi en la seva major part entre les mans dels organismes i funcionaris oficials i que les engrunes que es donin als damnificats siguin presentades encara com a « generosos donatius de Franco ».

El PSU de Catalunya inclina les seves banderes endolades davant les víctimes, entre les quals es troben molts militants comunistes, i acompanya en llur dolor les famílies de totes elles ».

Barcelona 29 de setembre de 1962

El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya

LA VAGA POLÍTICA

Per la seva importància i les ensenyan-
ces que conté, reproduïm la part principal
d'un article que, amb aquest títol, va
publicar «Mundo Obrero» en el seu nú-
mero de setembre.

«Junt a les reivindicacions econòmiques
ben definides, les grans vagues de la pri-
mavera passada tingueren un fons polític
que cada dia és més clar per a tots: tre-
balladors, Govern, opinió pública nacional
i internacional. Tot i estant motivada per
demandes econòmiques a bastament justi-
ficades, la vaga d'agost dels heroics mi-
ners asturians ha tingut el mateix fons
polític, més accentuat si cap. La qüestió
que avui es posa a l'ordre del dia, que
es fa objectivament necessària per a por-
tar a bon terme la lluita contra la dicta-
dura franquista, és passar a les vagues
obertament polítiques.

D'abril ençà, la classe obrera ha re-
corregut un gran tret en el camí de re-
conquerir el dret a la vaga per tal de
defensar els seus interessos econòmics.
Mig milió de treballadors han fet l'expe-
riència pràctica de l'eficàcia d'aquest ins-
trument de lluita i han comprovat que
tenen força per a imposar-lo. Milions es
preparen a seguir el mateix camí. El Go-
vern de l'OPUS i dels generals feixistes
està completament a la defensiva, és im-
potent per a aturar la immensa onada de
fons que es posà en moviment a l'abril
i al maig. Però, al mateix temps, els tre-
balladors estan comprovant que no n'hi
ha prou amb les vagues econòmiques —
amb tot i el seu tall polític — per assolir
l'objectiu fonamental que, en definiti-
va, recerquen els vaguistes i els no va-
guistes: acabar amb la dictadura, obte-
nir un canvi democràtic. Sense aquest
canvi polític radical no pot haver-hi un
millorament real i sòlid en les condicions
de vida de les masses i les millores par-
cials que estan arrencant-se amb la lluita
es troben constantment amenaçades per
un augment de la carestia de la vida, per
la intensificació de la productivitat a les
costelles del treballador, per tota la polí-
tica econòmica i social del Govern dels
monopolistes i terratinents. Per a acabar
amb aquest govern i imposar-ne un que
inspiri confiança a la majoria del país —
i només pot inspirar-la un govern d'am-
plia concentració nacional democràtica —
s'imposa, imperiosament, recórrer a
aquest poderós instrument de lluita prole-
tària que és la vaga política.

En els propers mesos les vagues per
reivindicacions econòmiques es multipli-
caran. El valor d'aquestes vagues econò-
miques per a crear les condicions de l'en-
derrocament de la dictadura segueix essent
molt gran. Són aquestes vagues les que
poden mobilitzar més fàcilment a la gran
massa i preparar-la a les vagues i mani-
festacions polítiques. Per això els obrers
d'avantguarda, els comunistes en primer
lloc, han de dedicar tota l'atenció necessà-
ria a preparar les reivindicacions econòmi-
ques apropiades a cada empresa, prepara-
r el pla de lluita per les mateixes sense
menyspreuar la utilització de recursos le-
gals; ajudar els treballadors a formar co-
missions ampliament representatives que
siguin les que presentin les demandes,
portin les discussions amb l'empresa i or-
ganitzin la vaga en cas necessari. Però a
l'ensens, els obrers més avançats-comu-
nistes, socialistes, catòlics progressius, ce-
netistes, nacionalistes, sens partit- han

de proposar-se preparar a la massa de tre-
balladors per a la vaga política mitjançant
una tasca d'explicació, d'agitació i d'or-
ganització.

Preparar aquesta vaga política general
es ja una tasca concreta, pràctica, perquè
tota la situació política ens porta a pen-
sar que la conjuntura propicia per la seva
realització no pot tardar a presentar-se.

Una vaga política general del proleta-
riat encara no és la vaga nacional que el
nostre Partit preconitza com a forma més
eficaç per a acabar amb la dictadura, ja
que aquest caracter **nacional** només li pot

donar la participació a la vaga, junt amb
el proletariat, de les altres classes i capes
socials interessades en el canvi polític (sec-
tors burgesos i petit-burgesos, professions
liberals, etc.). Però una vaga general polí-
tica del proletariat seria ja un pas decisiu
per tal de crear les condicions de la vaga
nacional i, àdhuc, podria transformar-s'hi
en el propi curs del seu desenrotllament.
En tot cas, aqueixa vaga política de la
classe obrera a l'entorn de la qual la resta
de la població expressarà la seva simpatia
i recolzament moral, equivaldria a un ve-
ritable plebiscit contra la dictadura.

LLUM I FORÇA D'OCTUBRE

La Revolució Socialista d'Octubre té
45 anys. Les seves realitzacions econòmi-
ques, culturals, científiques i humanes han
estat i són motiu d'orgull per milions de
treballadors d'arreu del món. Son també
esperó en la seva lluita de cada dia.

Per als explotadors, aquestes realitza-
cions han estat una maligna preocupació
concretitzada en intervencions armades,
complots criminals i allaus de calúmnies
contra el primer Estat d'obers i pagesos
que demostrava que la societat avança
més depressa i millor sense els capitalistes.

Però la Revolució d'Octubre ha posat de
relleu altres veritats:

El Socialisme no necessita guerres per
a progressar i enfortir-se, ans al contrari,
una de les condicions bàsiques dels seus
èxits en tots els terrenys és la pau. De

pau fou el primer decret de l'Estat Socia-
lista.

Una Revolució com aquella només la
pot dirigir i portar a terme amb totes les
conseqüències el partit de la classe ascen-
dent, la classe obrera, que en alliberar-se
de l'explotació capitalista allibera tot el
poble dels entrebancs que l'impedeixen
ésser feliç. Aquest partit és Partit Comu-
nista basat en les teories científiques del
marxisme-leninisme.

Només el Socialisme pot donar la lliber-
tat i la dignitat nacionals als pobles oprimits
i la floreixent Unió de Repúbliques
Socialistes Soviètiques n'és el primer exem-
ple.

Octubre ha demostrat que el capitalis-
me és, en la nostra època, no sols un en-
trebanc al progrés de la societat sinó un
dogal per a l'home. Octubre va lliberar
l'home de la més gran de les humili-
cions: la d'ésser explotat per un altre
home. Octubre li ha donat els mitjans
materials i l'ambient moral per a que
pugui desenrotllar totes les seves aptituds.
Fa 45 anys Rússia tenia un 80% d'analfabets.
Avui té 4 vegades més d'estudiants
universitaris que França, Anglaterra, Ale-
manya Occidental i Itàlia juntes. Els
Sputniks, els primers vols còsmics de l'ho-
me i l'exploració de Mars han estat llen-
çats — com ha dit el cosmonauta Ti-
tov — des de la rampa del Socialisme.

Avui ja ingú no nega que la URSS
sorgida d'Octubre, va al capdavant del
progrés humà.

No mes fa 45 anys. Ni han passat 23
des de que Franco s'imposà a casa nostra
a sang i a foc. Tots sabem on es troba
el nostre país, com són explotats i maltra-
tats els nostres treballadors, com és difi-
cil obrir-se pas honradament en la vida.
Els catalans, els bascos i els gallecs sa-
bem molt bé com és vol ofegar la cultura
els sentiments nacionals dels nostres po-
bles que han aspirat sempre a viure agra-
manats amb els de la resta d'Espanya
el respecte i el progrés mutu.

Fa 45 anys que es van encendre el llum
d'octubre. No en separem mai els ulls.
Ella ens permetrà no caminar a palpen-
te per fosc que sigui el camí. Inspirem-
nos per aquell Octubre, per la ideologia que
feu triomfar, per l'esforç gegantí que
feu avançar, per la serena i audaç política
que el fa invulnerable en els nostres dies
política que té present les conquestes d'a-
quella revolució i els interessos de tota
humanitat que necessita la pau per
avançar vers la felicitat.

Subscripció

D'AJUT AL PSU DE CATALUNYA

LLISTA NUM. 5

	Pessetes:
Com. de F. 4 ^o entrega	425
Com. 10, 3 ^o entrega	15,100
Com. 20, 3 ^o entrega	10,000
Com. 22, 1 ^o entrega	3,791
Com. 24, 2 ^o entrega	6,050
Com. 25, 1 ^o entrega	73,638
Com. 30 Sud, 4 ^o entrega	6,170
Com. 30 Nord, 3 ^o entrega	14,137
Com. 30 NS, 4 ^o entrega	33,379
Com. 40, 1 ^o entrega	8,175
Com. 35, 1 ^o entrega	6,419
Matilde Verdun de Barcelona, 5 ^o entrega	100
Comarca de Lleida	3,000
Donatiu de M.D.	50,000
Donatiu de M.D.	50,000
Luis Manuel de Barcelona	500
De Barcelona, tercer sector	1,000
De Barcelona, un empleat	50
De Barcelona, un simpatitzant, 4 ^o entrega	1,000
De Barcelona, un amic	300

Total Llista núm. 5 283,234
Suma anterior 427,770

TOTAL NOVENBRE 711,004